

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sara Cate
EYES ON ME

Copyright © 2022 by Sara Cate
All rights reserved.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05299-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SARA KEJT

VOAJER

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za sve one koji žele da ih vide onakvima kakvi zaista jesu.

Dragi čitaoci,

Vaša bezbednost i dobrobit su mi važni. Pre nego što se otisnete u ovu priču, molim vas, budite svesni da ona sadrži neke teme i lična iskustva koji bi vas mogli pogoditi. Ova knjiga bavi se temama depresije, anksioznosti i pokušaja samoubistva.

Obećavam vam da priča o video-seks devojci koja je prepuna telesnog samopouzdanja i vrlo vulgarnom voajeru koji priča loše viceve i psuje ima srećan kraj.

PROLOG

Sedam godina ranije

Garet

„I tako je držim za kosu i oboje smo u onom trenutku kada je pogledam u oči i kažem joj: 'Sad budi dobra devojčica i popuši mi kurac.' Sledeće što vidim jeste kako ona podiže pesnicu i zabada mi je pravo u lice“, kaže Emerson uzdišući.

„Oh, sranje!“, vičem uz grimasu na licu.

„Prokletstvo!“, odgovara Hanter uz smeh.

Sirota Megi zuri u Emersona širom otvorenih očiju i sa zgroženim izrazom lica. „Mislim da joj se to nije dopalo.“

Dok posmatram najboljeg prijatelja kako se trza dok drži pivo na obrazu kako bi ublažio ogromnu, vidljivu ljubičastu modricu, ne mogu da se suzdržim od smeha. Ne bih žalio novca, samo da sam mogao videti kako se to odigrava. Mogu da ga zamislim u tom trenutku, tog ogromnog čoveka koji je uveren da mu je u šakama voljna ženska, samo da bi ga ona opaučila po licu.

Šteta što se nisu mogli malo zabaviti, što od početka nisu znali da *nisu* na istoj talasnoj dužini, bar kad je o seksu reč.

„Hoću da kažem... Mislio sam da se odlično slažemo“, kaže. „Delovala je dovoljno perverzno, i izgledalo je da je u toj priči, ali pretpostavljam da sam pogrešio. Očigledno ne voli malo degradacije u seksu.“

Da, poznat mi je taj osećaj. Kada sam poslednji put doveo neku devojku kući i pokušao bilo šta neobično, malo je reći da to nije dobro

prošlo. Pokušao sam da snimam seks – ne. Drugu devojkicu sam zamolio da masturbira dok je ja posmatram – ne. Jednoj ženi sam pokušao da gurnem prst na javnom mestu, dok smo bili u baru, ali tako da niko ne vidi šta radimo – ne.

Zbog toga sam se osećao kao bolesnik. Kao da sa mnom nešto nije u redu zato što pokušavam sranja koja su izvan „norme“. A siguran sam da se i Emerson isto osećao kada je reč o njegovoj omanjoj perverziji degradacije.

Koliko je nas u takvim trenucima uopšte imalo hrabrosti da zatraži ono što želi, samo da bi bili odbijeni i tretirani poput nastrane osobe? Dakle, da... razumem.

To je verovatno i razlog zbog koga je prošlo tako mnogo vremena od kada sam poslednji put bio u krevetu s nekom ženom.

„Jebiga, čoveče.“ Dozvoljavam tim rečima da mi skliznu s usana i svi prijatelji upiru pogled u mene. „Mislim da je sranje što ne postoji način da se ljudi spoje po nastranim stvarima koje vole da rade u spavaćoj sobi.“

Svi se smeju. Naravno, oni misle da se šalim i pretpostavljam da je u većini slučajeva to tačno. Međutim, ne i ovaj put.

„Jebeno sam ozbiljan“, kažem, nadvikujući smeh. „Kako bi bilo lepo kada biste se mogli naći s nekim ko voli ista uvrnuta sranja kao i vi. Ne biste to morali da krijete ili da se stidite zbog stvari od kojih vam ovlaže gaćice.“

„Ti si jebeno lud, Garete“, kaže Hanter, ali ja lupam svojim pivom o sto.

„Nisam. Ko ovde nema neke čudne seksualne želje koje je oduvek želeo, ali se previše plašio da traži? Mislim, očigledno, Emerson se ne plaši da traži.“

Ponovo se smeju.

„Hajde. Ozbiljan sam“, kažem. Mogu da se šale koliko god hoće, ali ja sam čuo njihove prljave priče. „Od svih sranja koja ste uradili, koja je jedina stvar koju biste želeli da tražite? Svi znate da imate nešto. Pa hajde da čujemo.“

„Ti prvi“, odgovara Megi s nestašnim osmehom.

„Dobro.“ Ispravljam kičmu i dovršavam pivo, dopuštajući tečnoj hrabrosti da mi prodre u vene. „Ja volim da gledam.“

„Šta da gledaš?“ pita Hanter sa skeptičnim izrazom lica.

Sležem ramenima. „Bilo šta, pretpostavljam.“

„Dakle, ti bi radije gledao ljude kako imaju seks nego ga lično imao?“

Nikad nisam baš tako razmišljao o tome, ali da, pretpostavljam da je tako. Klimam glavom.

„Ti si voajer“, dodaje Emerson i ja bacam pogled na njega. Ne zvuči iznenađeno. Nikad nisam stvarno isprobao tu reč da bih mogao oceniti da li mi se sviđa, ali nije mi mrska. Zvuči smisljeno i pretpostavljam da jesam voajer.

„Zar je to stvarno mnogo uvrnuto?“ pitam. „Pričam o sporazumnom voajerizmu. Ne idem ja uokolo da virim kroz prozore drugih ljudi i slično, ali, ako bih mogao pronaći neku devojkicu kojoj ne bi smetalo da mi dopusti da je posmatram kako se zadovoljava sama... ili s nekim drugim. Ne znam... pomisao na to me uzbudi. Zašto bih se stideo toga?“

„Ne treba da se stidiš“, odgovara Emerson i jasno mi je da me sad ozbiljno shvata. Štaviše, na licu mu se vidi odlučnost i znam da to znači da se u njemu kuva neka ideja.

A upravo to mi je potrebno.

Istini za volju, poslednjih nekoliko godina bilo mi je teško. Držim se za slamku u ovoj kompaniji i, da nije prijatelja koje sam stekao, mislim da bih je napustio još pre nekoliko meseci. Posao je bezdušan, zahteva stalno ispunjavanje nećijih tuđih ciljeva i snova, a nakon što organizovani događaji dožive neuspjeh, novac prosto nestaje, umesto da se ponovo investira u kompaniju.

Volim da radim u industriji zabave. Volim žurke, ljude i uzbuđenje koje nastaje planiranjem tog procesa, ali u poslednje vreme mi manjka motivacije da se pojavim na poslu, pa čak i da uopšte ustanem iz kreveta. Potrebno mi je nešto zbog čega bih se budio. Potreban mi je osećaj svrhe.

Stoga se iz sveg srca nadam da je ideja koja se rađa u Emersonovim očima dobra – jer mi je jebeno potrebna.

Kada je ujutro stigao poziv, još uvek sam bio u krevetu. Zove Emerson da mi saopšti vesti – kompanija za koju radimo podnela je zahtev za stečaj i poslednje četiri godine upravo su otišle niz vodu.

Međutim, pre nego što je nad moju budućnost uspela da se nadvi-je senka, on kaže: „Da li bi bio zainteresovan da pokrenemo sopstveni biznis?“

„Hm...“ Trljam oči kako bih se razbudio i bacam pogled na sat. Skoro je jedanaest sati. „Da. Svakako. Zašto?“

„A ako ti kažem da je reč o agenciji za pronalaženje partnera?“

Agencija za *pronalaženje partnera*? Nabrao sam obrve očekujući da mi kaže nešto više.

„Sinoć si me podstakao na razmišljanje. Sva ta priča o kompatibilnosti i nastranostima. Mislim da je to odlična ideja.“

Zadržavam dah iščekujući da mi kaže nešto primamljivo, a ne tek neku slabašnu ideju ili polovičan plan. Računam na Emersona da donese odluku i sprovede je u delo jer, ukoliko to ne učini, ne znam šta ću raditi. Na svu sreću, moj najbolji prijatelj ništa ne radi polovično. Kada oseća strast prema nečemu, on to i ostvari.

„Predlažem da to uradimo. Želeo bih da krene kao aplikacija za pronalaženje partnera, ali da to nikako ne bude jeftin način da se spanđaš s nekim. Želim različite nivoe članstva i VIP statuse, kao i usluge koje ljudi stvarno žele. A onda, u budućnosti, razmišljam i o pravom klubu.“

„Noćnom klubu?“ *Molim te, reci ne.* Mislim da nemam energije da se nosim s još jednim noćnim klubom bez duše.

„Seks-klubu, Garete. Ekskluzivnom. O mestu na kome ljudi mogu osećati slobodu da ispune svoje najneobuzdanije želje. Bez osude. Bez stida.“

Jebote, da. Uspravio sam se u sedeći položaj u krevetu i prelazim pogledom preko svog neurednog stana. „Za koji posao sam ti ja potreban?“

„Ti umeš s ljudima, Garete. Potrebno mi je da budeš lice kompanije i da čujem sve tvoje ideje. Znam da ih imaš.“

„Važi, računaj na mene.“

„Odlično.“

Iskačem iz kreveta i uključujem spikerfon na telefonu dok kuvam kafu i spremam se. Emerson nabacuje još ideja, a ja mu uzvraćam sopstvenim. Još uvek osećam zabrinutost i strahujem da li ću biti sposoban da sve to sprovedem u delo, ali sam suviše uzbuđen da bi me to zaustavilo.

Emerson Grant veruje u mene i neću ga izneveriti. Što znači da ne smem dozvoliti tim glasovima sumnje da prodru u mene. Ne smem im dozvoliti da me kontrolišu. Ovo će biti sjajno. Naš klub će biti sjajan. Mora biti.

„Hej, Emersone“, kažem pred kraj razgovora.

„Da?“

„Hvala ti“, kažem, nadajući se da ne zvučim previše meko ili glupo.

„Nema potrebe da mi zahvaljuješ, Garete. To je bila tvoja ideja.“

Možda je to i tačno, ali bili su mi potrebni njegov podsticaj i vođstvo. Kao što rekoah, poslednjih nekoliko godina bilo je teško, te godine su bile jadne i umoran sam od jada. Mislim da nikad neće shvatiti koliko mi znači ta kompanija.

Jer Klub razvratnih igrača spasao mi je život.

PRVI DEO

KUĆA NA JEZERU

Pravilo br. 1: Kad si u seks-klubu, ne proveravaj tekstualne poruke koje ti šalje majka.

Garet

Postoje samo tri stvari koje shvatam ozbiljno – trčanje, dobro krojeno odelo i seks.

Kada je reč o seksu, *moram* da budem ozbiljan; to mi je posao. Naravno, ne to da *imam* seks, već to da znam sve o njemu kako bih organizovao prijatno i uzbudljivo iskustvo za sve one koji ga imaju i one koji žele da posmatraju druge dok ga imaju. Moram da znam i najmanje detalje u vezi s onim što uzbuđuje ljude i što čini da se osećaju bezbedno, kako bi se iznova vraćali po još. Finu liniju koja razdvaja ono što je uzbudljivo od onog što je jezivo. Zadovoljavanje potreba muškaraca i *žena* u podjednako meri.

Moram da budem stručnjak i za najmanje detalje, da tako kažem.

Upravo sada posmatram divan mali par u sobi broj sedam, par koji sve radi savršeno. Žena je liscama vezana za krevet uz prigušeno crveno svetlo koje se odbija od njenu kožu boje zlata, dok se muškarac iza nje u savršenom ritmu nabija u nju kako bi ona podivljala. Ugao je veličanstven, ali pomišljam da krevet treba za još oko deset stepeni okrenuti udesno kako bi posmatrači mogli bolje da joj vide lice. Verovali ili ne, upravo to je ono što ljudi svejedno i žele da vide... njeno lice. Žele da vide potrebu i glad u njenom donekle zadihanom i pohotnom izrazu lica.

Nisam pogrešio kada sam odlučio da ovo dvoje pozovem da se vrate. Posmatrao sam ih pre nekoliko nedelja i upravo je moja ideja da podstaknemo parove koji privlače veliku publiku da ponovo iznajme voajerske sobe. Omanji popust na članstvo, nekoliko dodatnih VIP povlastica, a za uzvrat dobijaju mogućnost da jedan sat provedu zajedno u sobi osvetljenoj crvenom lampom, gde ona može da se oseća kao prvoklasna prostitutka koja prodaje svoje uživanje, a on kao neko ko je za to platio najvišu cenu.

Priređuju uzbudljivu predstavu. On je lagano ušetao u sobu u skupom odelu i vragolasto joj se osmehnuo, dok je ona pokušavala da oda utisak ravnodušnosti. Bilo je impresivno i zainteresovalo je publiku. U potpunosti.

Pa, publika možda i nije prava reč. Tek šačica ljudi. Oko prostora za posmatranje navučena je zavesa, što stvara intimnu atmosferu među omanjom grupom koja je prisutna. Ne možemo dozvoliti gužvu u voajerskom hodniku; ukoliko pokušavate da posmatrate nešto intimno u prisustvu još sto ljudi koji takođe pokušavaju da iskuse nešto intimno, to onda uništava iskustvo. Na kraju krajeva, ovo je otmeno mesto. Ne možemo dozvoliti hordi napaljenih muškaraca da drkaju u gomili, kao da je reč o nekoj ljigavoj predstavi koja se gleda kroz rupu u zidu u pornografskoj radnji.

I tu ja nastupam. Znam tačno u kojoj meri sve to treba regulisati i na koji način organizovati, tako da ništa ne izmakne kontroli. Sve mora da deluje prirodno, mada ja u tajnosti sve kontrolišem iza kulisa.

Večeras sve protiče kako treba. Jedna žena stoji sama pored prozora i grize usnu dok posmatra kako žena na krevetu *ponovo* doživljava orgazam. Jedan par je toliko priljubljen da ne mogu oceniti je li njena ruka u njegovim pantalonama ili njegova ruka pod njenom kratkom bluzom, ili i jedno i drugo. Što znači da je ovde dovoljno mračno; mada, možda ću im reći da za dlaku priguše crveno svetlo... jer mi deluje da pravi odsjaj na metalnim površinama u sobi, i to je ometajući faktor.

Sve u svemu, energija u sobi je baš kakva i treba da bude.

U džepu mi vibrira telefon, ali ga ne uzimam istog trenutka; ovde, kao i u svim privatnim delovima kluba, pravila zabranjuju telefone, čak i vlasnicima.

S obzirom na to da par pod crvenim svetlom svakako završava, tiho izlazim iz voajerskog hodnika, prolazim kroz vrata za osoblje i krećem

u kancelariju. Nakon što stignem do bezbednosti jarko obasjanog hodnika za osoblje, vadim telefon iz džepa.

Notifikacija kaže: *Imate novu poruku od Mame.*

Oh, predivno. Poruka od majke odmah nakon što sam posmatrao ljude kako se jebu poput bezbožnika. Spreman sam da se kladim u levi testis da je ovo još jedna pozivnica da se ove nedelje pridružim njoj i očuhu u kući na jezeru.

Trebalo bi da dođeš. Ove nedelje je vreme predivno.

Ha. Bio sam u pravu.

Ona i moj oćuh svake godine odlaze u svoju kuću na jezeru koja je udaljena tri sata vožnje, i svake godine me pozivaju da pođem s njima. Bio bih skloniji da pristanem da tamo ne ide i njegova razmažena dvadesettrogodišnja ćerka. I zato svake godine majku razočaram odgovorom *hvala, ali ne hvala*, što će biti slučaj i ove godine.

Mija je prokletstvo mog postojanja. Zenica oka svog oca, ali i moje majke; poslednjih petnaest godina provela je usisavajući svaki delić njihove pažnje i maltretirajući me. Mada sam suviše star da bih se sad žalio na bratsko-sestrinsko rivalstvo, savršeno mi prija da se pretvaram da ona ne postoji.

„S kim prićaš?“ pita me Hanter koji mi stoji iza ramena dok se ja muvam oko vrata i zurim u telefon.

„S mamom.“

Stesao se dok je prolazio pored mene. „Odvratno, ćoveće. Još uvek mogu da ćujem kako se ljudi jebu iza ovog zida.“

„Šta? Misliš da je ćudno?“ odgovaram kroz smeh.

„Ne kad si ti u pitanju. Prenesi joj moje pozdrave“, kaže i nestaje u dugom hodniku, skrećući ka kancelariji.

„Ne mogu da ocenim da li si fin ili bezobrazan“, dovikujem mu, dok mi glas odzvanja niz hodnik, a u daljini ćujem Hantera kako se smeje.

Sara Kejt

Zežanje sa troje ljudi s kojima vodim ovu kompaniju predstavlja pola razloga zbog kog tako prokleta volim ovaj posao. Sjajno se slažemo. Uvek je zabavno, ponekad donekle stresno, ali nikad preteško niti preozbiljno.

Baš kao što i volim.

Skoro da sam zaboravio da sam usred razmene poruka s majkom, ali me na to podseća vibriranje telefona u ruci.

Godinama nisi bio na jezeru.

Na sekundu osećam žaoku krivice razmišljajući o tome kako ću je ponovo razočarati. Međutim, stvarno imam mnogo posla i nije mi baš lako da tek tako napustim klub na nekoliko dana. Time rizikujem da izgubim ritam i energiju koji su neophodni da bih sve vodio kako treba. Sveže ideje, kreativne projekte, nove događaje, nove klijente i, iznad svega, VIP privilegije. Na leđima nosim mnogo toga i ne mogu sebi dozvoliti da nešto ispustim iz vida. Ni na sekundu.

Razmisliću o tome, odgovaram mami.

Treba da dođeš. Miji je ovde dosadno bez tebe.

Smejem se dok gledam u telefon. Dosada je poslednje što moja polusestra oseća kad ja nisam tu. Smirenost, možda. Upijanje nepodeljene pažnje naših roditelja – svakako. Međutim, dosada je na poslednjem mestu.

Primamljivo, odgovaram. Međutim, ukoliko bih želeo da neko sikće na mene svakih deset sekundi, nabavio bih mačku.

Budi dobar.

Ha. Dobar? Mija i ja nismo bili *dobri* jedno prema drugom od prvog dana upoznavanja, pre deceniju i po, kada je ona imala tek osam godina. Ja sam bio u ranim dvadesetim. Ne bi trebalo da imamo problema jedno